

KṚṢṆA'S DĀMODARA-LĪ

Återgivning baserad på texter från
Śrīmad-Bhāgavatam
Gopāla-Campu och
Ānanda-Vṛndāvana-Campu

till svenska från

Svāmī Sadānanda Dāsa's tyska original

”Die Dāmodara-Līlā Kṛṣṇa's”

www.sadananda.com

© Kid Samuelsson/Katrin Stamm 2011

senast ändrad 21.10.11

Inledning

Guds gestalt är formad av evigt vara, evig kunskap och evig lycka (sa och Gud är på alla sätt och i alla avseenden oändlig. Från evighet upplever Han sig som vara, kunskap och lycka. Genom alla evigheter l inte till slutet av Sitt Eget vara, känner inte sig Själv till den sista åt uttömmer inte den lycka som Han Själv är.

Hans vara känner inte något ”varför”. Han är fullheten som in fattas. Han är Själv kunskapens och upplevelsens objekt. Han Själv är och Han Själv är den som blir känd, den älskande och den älskade. oändliga enheten av ”Jaget” och ”Duet”.

”Jaget” är Han Själv. ”Duet” är de älskade medspelarna, i vilka upplever, förstår, älskar och som lycka gestaltar sig Själv.

Han Själv är fullheten av härlighet, storhet och majestät. Han är fullheten av skönhet, ljuvlighet och ren uppsluppenhet; Han är Nārāyaṇa-Vraja-Kṛṣṇa. Han Själv *är* alltid lek: allvarlig och värdig; glad och obekänna, gestalta och uppleva sig Själv är Hans väsen. Det finns inget som ligger utanför Honom Själv, ty Han Själv *är* fullheten. Fullheten är oändliga leken.

Den kraft som utmärker Honom Själv, som utgör Hans Eget väsen gestaltar Hans Eget vara. Genom den känner Han sig Själv och

ade, de som är Hans Egna, vet och upplever sig som fullheten av
lighet och uppsluppenhet, där kommer fullheten av storhet, härlighet
endast sällan till uttryck. Den uppenbaras endast ibland, fastän den
varande. Men då det sker, då stegrar upplevelsen av den andra artens
evelsen av den första artens fullhet. Där bryter den sällsamma
med de älskades kärlek till Kṛṣṇa som fullheten av behag fram, trots
och otvetydiga uppenbarelsen av fullheten av majestät, vilken de
lever, men inte som *sådan*.

ospel som visar hur denna förunderliga hemlighet utspelar sig är Vraja-
odara-līlā.

korna skulle inte kunna känna till något om den inre hemlighet som
nte leken, vilken är Gud Själ, också lyste upp i den jordiska världen
n. Kṛṣṇa's tids- och rumsmässigt obegränsade līlā lyste upp för drygt
sedan. Han, Hans Egna följeslagare och Hans rike uppenbarades då på
är Hans nåd. Att skänka nåd var emellertid inte avsikten med
n av denna līlā. I den eviga rytmen blir leken med jämna mellanrum
emedan Han och de som är Hans Egna i den uppenbarade līlān älskar
: sig och Honom på ett särskilt sätt: Han, den evige ynglingen Kṛṣṇa
enna lek som Barn, och ser ut att utvecklas från dibarn till yngling
änniskobarn, fastän Han aldrig *är* ett uppväxande barn, utan endast
uppväxandets kännetecken. Utan att någonsin upphöra att vara
majestät är Han Själ så försunken i sig som fullheten av behag att

förmår de som har Guds Egen kunskapskraft, att under särskilda omständigheter, med hjälp av denna kraft, se denna līlā i sin ātmā's speglar deras ātmā befriad från tids- och rumsbegränsningen.

Redan långt innan denna Kṛṣṇa's līlā blev synlig på jorden kännedomen till den. Den eviga Uppenbarelsen i form av det Eviga Ordet närvarande. Den blir hörbar i de stora gudsinvigdas öron och blir av dem till värdiga lyssnare. Det Gudomliga Ordet visar sig i den här värdiga sanskritspråkets dräkt, och endast de som har Hans kunskapskraft, emellanåt kärlek till Honom, förmår att höra Guds Ord i detta språk.

Fastän līlā-n blev uppenbar i tids- och rumsvärlden och de som i Hans Egna följeslagare då kunde "se" något av den, förstod de ingenting om līlā utspelas så som om det handlade om händelser i helt vanliga människor i ett bestämt område i Indien. Guds eviga Ord, Hans uppenbarelse i Śāstram-s eller de heliga skrifternas Ord, har framlagt de vägar som människor gå om hon vill komma till kunskap om vad som är världens, den egna och Guds väsen. Dessa Śāstram-s talar om den tjänande, kunskaps-skänkan vilken kan beröra och gripa en människa, såvida hon vill låta sig upplysas av līlā's ord, vilka strömmar från läpparna på dem som har denna tjänande skänkande kärlekskraft. Några som gick denna väg av evig, tjänande skänkande kärlek fick direkt delta i leken i Vraja. Några som i sig själva individer, andra ingick och smälte samman med väsendet hos den ena

... Kṛṣṇa's līlā i de följande avsnitten ...

Hans Egna medspelare, vilka leker med Honom i Vraja, lever de
ans skull: ”Sina hus, sin egendom, sina anförvanter och vänner, den
1, sin diktan och strävan, sina liv, sina hjärtan betraktar de som Hans
1 besitter dem endast för Hans skull.” Emedan Han är *deras* allt, så är
niskor kan i bästa fall, från fjärran, få ana något av denna hemlighet.
tälla oss vad som försiggår i hjärtana hos dem som från evighet till
och natt, leker med Honom i Hans egenskap av fullheten av skönhet,
h uppsluppenhet och sedan i denna uppenbarade līlā vet sig som
itan att verkligen *vara* det? Kan vi då överhuvudtaget förstå att denna
kande kunskap till denna fullhet av behag är en oändligt mycket
kap än kunskapen om fullheten av storhet, allmakt och allvetenhet? Vi
och det endast med tvekan – knappt tro att utvecklandet och
av oräkneliga universa endast är en helt obetydlig angelägenhet som
tillfälliga ögonkast framkallar; Han, som blott är en delaspekt av Gud i
fullheten av majestät, härlighet och storhet. Då redan som följd av
m Viṣṇu all ovetenhet om världens, Guds och ātmā-n’s väsen samt
diga förhållande restlöst blir utplånad, och ātmā-n genom kunskapen
all klarhet och renhet upplever den *sanna* verkligheten, kan det då
tvivel om att medspelarna i Vraja aldrig någonsin skulle kunna bli det
da av ens en fjärran fläkt från Māyā, den fundamentala okunnigheten?

Det enda alla lidelser är tillräckligt för att kunna mänskligt mälikheten att

kunskapens kraft, är lyckan, ty de *är* för Kṛṣṇa's skull. ”Nanda o herdarna visste ingenting om förvandlingsvärldens kval och ovetenhet (Bhā X.11,58) ”Det kan inte vara tal om att kvinnorna i Vraja, vilka evigt tillhör Kṛṣṇa med moderlig kärlek, någonsin skulle kunna tillhöra förvandlingsvärlden. Förvandlingsvärlden har sin orsak i ovetenhet.” (Bhā X.6,40)

Det är den eviga, av kunskap och lycka bestående lekens kraft Guds Egen kraft och inte Māyā's bedrägliga, förtrollande kraft, uppenbarade Vraja-līlā-n låter Hans Egna följeslagare uppleva sig som människor. Denna Māyā's kraft är det som håller den från Gud frivilligt i den eviga līlā-n fjärran från Honom. För att ātmā-n ska kunna uppleva världen får denna kraft honom att tro att han är den ur denna kraft stammande själen eller individuella själen.

Gud och de som är Hans Egna har denna särskilda līlā i det eviga Vraja; det ser ut som om Han växte upp från spädbarn till yngling och förändrades, där Han dock endast uppenbarar de olika stadierna av utvecklingen själva verket alltid är Ynglingen. De som är Hans Egna uppträder som föräldrar, vilka i glädje och sorg förbrukar sig för Honom, som om de själva som barn som i sin hjälplöshet behövde sina föräldrar.

Han och Hans lek är alltid övervärldslig, även då Han utger sig för att vara i den eviga världen. Han och de som tillhör Honom är alltid helt formade av vara, lycka och blir aldrig till människor av kött och blod. Endast vilseledande illusioner som Kṛṣṇa kan skapa i världen som består av Māyā's förtrollande kraft som i världen

n hos Hans Egna och därmed Hans Egen lycka stegras i den līlā som världen.

-s berättar om denna līlā. De ger därmed en inblick i Guds inre liv. Ingen utom de som är Hans Egna kan uppleva den verkliga līlā-n – det och människans Guds-frånvändhet döljer den – så förmår ingen förstå utsaga som inte åtminstone är beredd att i tjänande, kunskaps-kärleksfull hängivelse låta sig upplysas av Śāstram-s. Lyssnandet till līlā-n syftar inte till att tillfredsställa människans kunskapsbegär, men ratat på dem som vill tjäna, uppväcka begäret att genom Guds och Hans ett kommande liv få vara ett stoftkorn under Hans Egna följeslagares (X.14,34), eller att en gång få tjäna dem som redan tjänar Honom (Bhā X.87,23).

ura-līlā-n är föremål för inre betraktelse för alla dem som är uppfyllda bliga tillförsikten att den tjänande, kunskaps-skänkande kärleken till gen och målet, den eviga uppfyllelsen av ātmā-n's ändamål i Guds

nånad av året ägnar sig de Guds-invigda eller bhakta-s åt att betrakta, h samtala om denna Dāmodara-līlā. Denna månad kallas därför modara”. De Guds-frånvända kallar den månaden ”kārttika”.

e återberättelse av Dāmodara-līlā-n återger utsagorna över denna līlā i Gopāla-Campu och i Ānanda-Vṛndāvana-Campu. Inledningen som

- stund berättelse om detta väl övermåttens förtäro och ... 1941: 1. 1111 : :

föräldrarna genom uppmärksamt *lyssnande* och *medtänkande*.

Första delen

ra-līlā-n utspelar sig uppenbarar Kṛṣṇa kännetecknen för ett barn på ågot mindre än två månader. Hans fader Nanda (glädje) är herdarnas delandet Vraja. Hans moder Yaśodā (den ära- och prisskänkande) är edda förvalterskan av det rika herdehushållet. Nanda's och Yaśodā's införvanter bor på olika orter i omgivningen. Nanda's hus med dess splaner och trädgårdar står i medelpunkten av orten Gokula. Inte långt r den djupt blå Yamunā-floden.

kring husets rymliga gårdsplan grupperar sig fyra byggnader.

mot den stora, nästan ända fram till huset nående blomsterträdgården, rarnas boningshus. I den västra delen ligger det stora rum, i vilket ned Kṛṣṇa och i östra delen bor Nanda, Hans fader.

sträckt veranda förbinder bostadshuset med gården.

ligger den rymliga förrådsbyggnaden: kornbodar i den södra delen, örvaring av surmjölk, färskt smör och ghī, dvs. smält renat smör, i den

I stora lerkrukor hänger dessa värdefulla produkter i kraftiga sthakade i rummens tak.

ligger Rohiṇī's bostadshus, där hon brukar vistas med Balarāma, e broder.

ligger Nārāyaṇa's tempel, med den fyrarmade Nārāyaṇa-gestalten –

Den stora festen, anordnad av anhängarna till Indra, molnens och stundar. Herdekvinnorna, som annars alltid fann tid att skynda till Yaś en liten pratstund med henne, är i sina egna hus upptagna med förber denna fest. Hur mycket de än längtar kan de idag inte komma och lä och ögon få glädja sig åt det alltid uppsluppna Kṛṣṇa-barnets lustiga le

Rohiṇī tillsammans med Balarāma hade blivit inbjuden till Nanda's äldre broder. De hade gått till Upānanda's närbelägna by och ledsagat henne dit och sedan gått för att se till korna.

Yaśodā har många pigor, gamla och unga, som alltid är bered henne, och som vill avbörda henne alla slags sysslor, inte bara för att älskade härskarinna, utan för att de därmed tjänar Kṛṣṇa, vars överjo förtrollar dem alla. För Kṛṣṇa's skull känner de ingen trötthet. Kṛṣṇa deras kraft, deras glädje. De hade skyndat i den tidiga gryningen för at av surmjölken, och för att koka upp mjölken från den ädla kon P (lotusdoft) åt Kṛṣṇa, ty denna mjölk är ämnad för Honom. Skulle det någon större glädje än att kärna för Honom och avbörda Hans ädla n sysslor, så att hon helt kan ägna sig åt Barnet? Och väl bevand hushållets alla konster. Skulle det kunna vara annorlunda? Det är d kunskaps-skänkande kärleken, som strömmar ut från Honom och som hjärtan och händer flyter tillbaka till Honom.

Idag är Yaśodā dock inte villig – trots pigornas glada böner – at

hör till deras väsen att tänka och känna så. *En* sorg finns dock i deras ord. Yaśodā har inte tillåtit dem att ens vara i närheten, utan hon har skickat avlägset belägna sysslor. De vet varför. Yaśodā kommer att anstränga sig till uttröttnad. Vore de då blott i närheten skulle de kunna skynda till och fullt våld rycka kärnstaven ur hennes hand. Yaśodā's avsikt att själv genomgå lidandet från början till slut skulle då gå om intet. Hon har skickat dem till andra länder. Hon kommer att anstränga sig förfärligt. Det gör pigorna ont; de måste bära smärtsamt lidandet från det älskade Barnets kärleksfulla moder. Yaśodā's ord är hårda, men pigorna vet att de bara utgör det pansar, bakom vilket hennes blida hjärta gömmer sig. Hon vill skydda sig själv för att inte falla offer för deras kärleksfulla ord, deras vilja att avbörda henne hennes sysslor.

En övernaturlig kraft som gestaltar Kṛṣṇa's och Hans Egnas lekar, lila-aktiva, gavit Yaśodā impulsen att nästan mot sin egen vilja skicka bort alla pigor. Hon lovar sig att hon förblir ensam i huset med sitt Barn.

Hon tystt slymt smyger hon fram till Hans bädd. På skimrande vit molnbädd vilar Han. Han ligger på ryggen, huvudet på en blå lotus. En lysande dropp strålar som de solbelysta första regntidsmolnen, i en med grönt färgad ljust blå färg; som en blå pärla, vilkens glans strålar ut helt från Hans lotusögon har ännu inte slagit ut. Med lugna andetag sover Han. Hans mjuka hand smeker hon Honom försiktigt och lägger Honom i mitten av bädden så att Han inte vid ett plötsligt uppvaknande på Sitt obehärskade vis

uppslupna dåd. När hon sjunger dessa sånger erinrar hon sig Barnets lekar ända från Dess födelse:

”Oh Du smycke av Gokula’s Herres (Nanda) släkte,
Lyckans rikedom och frukt,
Vraja-folkets dygd.

Ditt väsen, Din lek är våra ögons fröjd,
genom Dig är hela Vraja i glädjens tillstånd!
Din födelse innebär fester, fulla av lycksalighet, fulla av lycka.
Din spelande andedräkt blev Pūtanā’s död
och välsignelse för oss alla i Vraja.

Demonerna ’Virvelvind’ och ’Oxkärrelast’,
de blev förintade, men Du bevarades av Gud.

Du som så skickligt kryper på händer och knän,
till glädje, till jubel för de Dina på gården.

Din dans i leken, oh –

en sådan konst Du uppenbarar, oh Du, främste av alla dansare!

I de sällsamma rosiga små händerna håller Du
kalvarnas lekande små svansar,

i den glättiga raden – där Du ilar fram i dammet.

Mycket vitsig i kiv och lögn och då det gäller att gömma Dig,

na, Du skatt, Du min kärleks skatt!”

dispar hon. Genom försiktigt plirande, medan Han låtsas sova, ser Han stånd. Modern! En kvinna i övre medelåldern, av medellängd, hennes lysande, som en blek regnbåge. Hennes hudfärg liknar Hans, endast mnsen. Hennes klädnad sammanbunden kring de kraftiga höfterna med l. En blomsterkrans inflätad i det med fina band uppbundna håret. I håller hon ett mjukt men starkt snöre, med vars hjälp hon håller den i rörelse. Ringarna på hennes armar klingar. Ringarna kring hennes armar som rusiga bin kring hennes flinka händers smaragdfärgade ar. Sakta dansar örringarna i takt med den svängande gestalten. Det är l, kärnandet; outtröttligt drar dock hennes armar och händer i snöret. n nästan lite trött. Men kan det finnas trötthet, när hon kärnar färskt nom? Lätta svettpärlor står på hennes panna och kinder. De vita horna i håret börjar lösgöra sig. Halskedjan dansar på hennes bröst, och tungt av gåvor till hennes älskade Barn. Hennes nacke och hals uppsrörelsens värme och de kraftiga höfterna darrar en aning.

ömsom på arbetet, ömsom på Barnet. Tunga surmjölksdroppar har i lytt ur lerkrukan och hamnat på hennes klädnad. Men vad gör det? För all ansträngning glädje och alla fläckar en prydnad. Hon skulle riktigt ig över dessa fläckar, om hon inte hade kärnat för Kṛṣṇa's skull.

Kṛṣṇa's hjärta är dock vekt. Gud skyndar alltid till när någon av H Hans skull omedveten om plågan plågsamt bemödar sig. Och dessutom inte i sitt begrundande och tänkande på Honom märkt, att Han redan är

Låtsandes att Han gråter en smula snyftar Han, lämnar Sin bädd kvickt fram till henne. Med djupa andetag sträcker Han på Sina små le fången i sömnen, och gnuggande ögonen med Sina små händer står Hon vid hennes sida. Hon vet hur mycket Han älskar det färska smöret. För sig för Hans skull och menar att endast hon kan göra det gott nog. Detta viktigare än Han Själv? Bedjande blickar Han på modern. Hon hennes uppmärksamhet till sig. Han står där och ser ut som om Han försvagad av hunger.

Till slut griper Han tag i vispen och hejdar dess rörelse. "Mā, nu! ledsen. Ge mig mjölk, låt mig dricka från ditt bröst. Annars – slå lerkrukorna i förrådsrummet i småbitar!" Han måste hota henne och anstränger sig – och måste hon inte tjäna Honom som Han vill? Kan han kan tjäna Honom och göra det bästa för Honom efter eget gärde därmed förbigå Hans direkta önskan?

Kan hon verkligen glömma Honom Själv för det för Honom avse? Hon gör det, hon går helt upp i tjänandet för Kṛṣṇa, men det räcker tillfredsställa Honom; Han har Själv kommit till henne, hon måste ge Han vill ha!

Han kan inte annat. Han är sabbat. Han har inget annat och han fört

got annat, än att uppfylla Hans vilja. Det är så sällsamt att Han i Sina har kraften att hejda den snabbt roterande vispen i dess kretsande är så förtjusande när Han till och med hotar henne med att krossa Hon står helt under bannet av upplevelsen av Gud som fullheten av eldighet och obekymrad uppsluppenhet. Hennes blick uppfångar dock om avsedda mjölken, som står därborta på elden. En vindpust har svaga elden till en häftig flamma. Den ångande mjölken höjer sig och mjölk kommer att koka över och bli fördärvad. Hon kan inte ta sig så nära elden. Det kan inte hjälpas, även om Han ännu bara är mitt av den åtrådda mjölken från hennes bröst, så måste hon lämna Honom skynda därifrån. ”Oh Kṛṣṇa, Du kära Barn! Ge Dig till tåls bara för ett ögonblick ta hand om den sura mjölken. Jag ska snabbt se till Din mjölk och komma tillbaka!” Och kvickt ilar hon iväg och lämnar den besvikne Pojken

Andra delen

Hennes hjärta är helt hos Honom. Av moderlig kärlek rinner ur hennes bröst tunga droppar, vilka i lotusmunnen och tätt intill Kṛṣṇa's bröst ville finna sitt väsens fullbordan. Hjälpöst strömmar nu mjölken på Yashodas klädnad.

Hur är det möjligt att hon lämnar Honom på nytt? Vet hon inte att hon kan dricka sig mätt när Han ligger vid hennes bröst – och idag lämnar hon när Han inte ens är halvmätt? Varför ropar hon stolt att hon kan göra pigorna? Det finns inte en bland dem som inte vid minsta ord från sin egenast skulle vara på plats som en blix. Varför glömmer hon att det är hennes egenast uppfylla Hans omedelbara önskningar än att bekymra sig om hennes mening är avsett för Honom först senare. Elden är farlig, då Honom inte med sig. Idag har Han dock kommit till henne av sig Själva hade inte under några omständigheter fått lämna Honom i sticket!

Och ändock, vad är hennes skuld? Hon måste ta på sig missbelåtenhet. Han är ännu för liten för att kunna förstå hushållsbestyren för Hans skull är. Kṛṣṇa vet mycket väl att hennes uttryck för den stora kärleken, liksom allt bannande och hotande förrån de äldre, när Han i Sina uppsluppna lekar överskrider gränserna som Han ska hålla sig inom. Idag har Han dock bett om något som är Hennes

. Med stenen krossar Han de stora bitarna i små, minimala skärvor. ds-invigde börja om på nytt, med bättre verktyg och nästa gång tre resultat av sitt bemödande!

strömmar flyter surmjölken längs verandans golv, trögflytande som det a bemödandet av någon som ville tjäna Gud, men som utan egentlig mådde detta.

en av resultatet av Hans vrede förmådde inte lugna Honom. Det finns illa rädsla i denna vrede. Han är ju Barnet Gud. Yaśodā's moderliga även Honom helt under sitt bann. Det är Hans lyckoupplevelse att underordna sig henne, den Gudomliga modern. Han har helt gått upp i ta barna-varande. Vad ska hon säga när hon ser det nya pojkstrecket ställt till med? Rädsla och oro har smugit sig in i Hans hjärta. av rädsla kan dock inte stilla Hans vrede. När tjänandets resultat inte om till del på detta sätt, måste Han Självs se till att få det och stjäla

samt och kvickt beger Han sig dit där inga människor finns och där kttta Honom – till förrådssrummet, där det färska, renade smöret (ghī) nom ett litet fönster, som Han skickligt öppnar, klättrar Han in i tar för sig ordentligt. Hej, det blidkar Hans vrede. Är smöret inte igens möda, så är det ändå resultatet av en föregående dags möda. Hans Egna förvarar frukten av sitt bemödande för Hans skull på väl

sta. Inga andra veta vad den finns och ingen vetom Han. Själv ska

moderns ögon. Han måste fly, Han, vilken alla i alla världar fruktar, i fullheten av majestät, storhet och härlighet; Han, för vilken tiden och pådrivna varelserna *flyr*, och inom vilkens blickfält Māyā – alla universum i form av deras verkande kraft och deras material – endast liksom skuggor på ett långt håll vågar visa sig; *Han* flyr av fruktan för Sin moder!

När Han vill något, då måste allt bli till Hans vän. Åter blir ett förväg till vän. Vilken anblick! ”Vad ska jag säga, om modern ertappas. Blotta tanken kommer Hans ögon att rulla och fly undan, som om de skulle föronen. ”Kommer hon? Nej, intet tecken.” Han stänger omsorgsfullt träfönstret bakom sig.

Så härligt! Där står en mortel. Och utanför det höga fönstret syns lustiga apungarna i de höga träden. Han vänder upp och ned på morteln och erbjuder en bekväm sittplats. Med handen kan man bekvämt nå ner i den och ghī och utfodra aporna efter behag.

Khala, eller morteln, är en skurk. Men när Han vänder en skurk till vän så kan också denne bli tagen i Hans tjänst. Så har Han gjort morteln till Sin sittplats. Och aporna? De är muni-s eller stora siare, visade särskilda, djupsinniga grenar av Veda-s eller Śruti-s. Som frukt i Kṛṣṇa's skull utövade askes och deras bhakti får de nu delta som Gudomliga behagfullhetens līlā och se den Absoluta Sanningen samt gå med sina härliga upptåg. Vraja-Kṛṣṇa, den djupaste hemligheten

... tillgängliga för dem som vill sitta på fönstret...

Tredje delen

agit mjölken från elden och med kvicka steg skyndat tillbaka dit där
e Kṛṣṇa. Hon ser skådeplatsen för Hans dåd; de små skärvorna av
en avslöjande stenen, Barnets fotspår – hon vet vem som här har gett
n vrede. Hon ler. Hur grundligt har inte Barnet arbetat! Hur ledsen och
e Kṛṣṇa ha varit, när hon lämnade Honom. Det var ju så svårt även för
Honom från sitt bröst när Han endast var halvmätt. Och ändå – hon
rg på Honom. Han måste lära sig att behandla Sin Egen surmjölks-
ch Sin Egen surmjölk på ett varsamt sätt. Han måste lära sig att inte
får gå så långt, att Han förintar och förstör det som tillhör Honom.
ratt blandar sig i hennes hjärta, så som vrede och rädsla hade blandat
Han är *mitt* Barn. Där Han inte *vill* förstå, där måste jag behandla
stränghet. Han måste lära sig lyda. Hon tar en käpp i handen, inte för
nsin skulle kunna tänka sig att vilja slå Honom, utan för att hon denna
att ingjuta rädsla vill ge sina ord starkare eftertryck.

r hon eftersinnande står där och tänker ge sig iväg för att följa Hans
t som om hon förnam en osynlig himmelsstämma: ”Det lilla Barnet
pe var törstigt och har förstört denna ännu inte av mogen honung
isknopp. I dess botten fann Barnet ingen honung. Då gick
pen till en annan lotus och fann där rikligt med honung. Och nu är

helt vet sig som Barn och sittande på morteln, om och omigen bekymrat håller utkik för att se om modern följer Hans spår. Hon försiktigt fram bakifrån. Men en tjuv har hundra ögon, en förföljare Aporna, vilka redan hade ätit sig ordentligt mätta, svingar sig vid modern, beväpnad med käppen, genom det höga fönstret upp nedhängande grenar och kommer undan. Kṛṣṇa flyr av all Sin kraft.

Det hade varit nog svårt för henne att vara tvungen att undvara Honom under den korta stund hon var tvungen att se till den kokande Han nu fly undan henne på nytt? Han älskar alltid att gömma sig verkligen kunskapsrikt och tjänande älska Honom, som inte med sitt kraft strävar och söker. Allt som är ädelt kräver mogenhet, in upoffrande uthållighet. Inte blott sig Själv, också den tjänande, kärlekens väg har Han på ett sinnrikt sätt dolt i Uppenbarelsen av de Orden. Vad kan den ana av det mysterium som är fullheten av be Kṛṣṇa, som ännu inte ens är beredd att lära sig att den minsta fläkt tänkande på sig själv och den egna glädjen liknar ett ogenomträngli som helt beslöjar den lilla ljusnistan ātmā-n och inte släpper igeno från den tjänande, kunskapsrika, Gudomliga kärlekens strålande sol Sina Egna, vilka i evighet framlever av denna solkraft, vars väsen hel försöker Han om och omigen att dra sig undan, för att därigenom dynamik av det tjänande, kunskapsrika sökandet och ännu störr

t på vilket Han flyr därifrån är så bedårande. Hon förmår knappt enet av vrede. Kvickt ilar hon efter Honom. Hennes klädnad fladdrar. faller ur hennes hår. Hon ropar: ”Oh Du tjuv, vart ska Du ta vägen?” den som springer fortast. Hon har käppen i handen. Det är för mycket Käppen innebär en förolämpning mot Hans självkänsla och Hans ära. om ett tungt, långsamt mot väster drivande moln ville hinna ifatt en ka vindar driven, mot öster flyende liten molntapp. Han flyr på en väg, nte förmår följa Honom så kvickt. Men på omvägar ilar hon fram, för Honom från ett annat håll. Så länge Han springer utan att se sig om inte hinna ifatt Honom. När Han ser sig om, spjuveraktigt och på full av rädsla, förlorar Han dock tid och hon griper, på en hårsman om.

, stanna!” ropar hon, nästan utan att kunna andas. Men kan Han foga ? Kan någon ge Honom befallningar då Han inte vill? Och ändå, en Yogi-s, vilka berett sin ande genom hård skolning under ett långt liv lvtukt och forskning, dem undkommer Gud, fullheten av allmakt och Han är snabbare än den rörligaste tanke. Tanke och ord kan inte nå Han inte vill. Men hon, den ädla Yaśodā, låter sig helt uppfyllas av fullheten av behag och med sin kropp följer hon efter Honom, detta opsluppna moln av skönhet, och kan rentav nästan hinna ifatt Honom!

... och med ett uttryck för vänskap till Sin färdel. Han ...

Han redan vore vid slutet av Sin kraft. Hennes medlidande med H fördriva resten av hennes vrede. Hon ropar till Honom och ber Honom. Hennes hjärta är rört. Han sätter dock upp Sitt villkor: hon måste läsa boken. Hon andas tungt. Han gråter full av rädsla. Hon lovar att lägga sig på sin sida. Men har hon inte alldeles nyss ropat till Honom: ”Om Du tar till sig av detta huset, se då noga på den här käppen!” Nu ger Han sig, fortfarande i ångest, snyftande. Med Sina små händer smetar Han den med tårar blåa som ögonlocksfärgen över hela Sitt lilla månansikte och ögonen rullar fram i ömhet och hjälplöshet.

Kṛṣṇa säger med ömklig stämma: ”Mā, men du får inte slå mig! Du kan inte hon kunna det! Hans förtjusande vädjande och Hans eftergivenhet, Hans känsliga rörelser har sedan länge vunnit hennes hjärta. Hon vet att hon slutar med *Hans* triumf. Vresigt skäller hon dock på Honom: ”Oh Du tjuv!” Oh, det var återigen ett lovprisande! Han *är* ju alla tjuvars tjuv! Han hjärtat för alla dem som verkligen hör om Honom, Han stjälar sinnet i dem som endast känner Gud som fullheten av majestät, härlighet och makt. För dem som ska bli gripna av den kunskaps-skänkande, tjänande kärlekens net som alla de ting och bundenheten till dessa – då de står i vägen för den dyrkan av Honom. Från de vise, de som är fullkomligt fria från ovisdom och väsendet hos sina egna ātmā-s, stjälar Han lugnet och självsäkerheten i dem som upplevandet av den oförlorbara enheten med Brahma's (best.f.neutr.s

... och följande i inledning till den nya boken om Han som stjälar. Han har...

järta och de stjal hjärtat hos alla dem som hör om denna av kunskap
irlek, och de uppväcker längtan att någon gång i framtiden få tjäna
rfäder och anförvanter till Yaśodā.

ur gick krukan sönder?” – ”Genom den Allsmäktiges straff.” – ”Vem
hī?” – ”Han som skapade aporna.”

hör Hans svar, hon ler då hon tänker på den djupa innebörden – och
enne är det endast Barnets älskliga pladder. Hon hotar och bannar
tjänar ingenting till att prata dumheter. Hans ogärningar är värda ett
aff. Hon skäller på Honom, för Vilken – i Hans egenskap av fullheten
ch härlighet – de vise, på avstånd, i vördnad och med sammanlagda
edjande sjunger sina hymner. Vart och ett av hennes ord är ett bevis
hon upplever Honom, fullheten av behag, och att hon i denna Guds-
te på något sätt blir störd, varken av Hans gärningar eller av Hans ord
gt och klart uppenbarar att fullheten av allmakt samtidigt är närvarande
Vraja upplever Han fullheten av Sin Egen tjänande, kunskapsrika
onom Själv, till Gud, inte som Herren, utan som Barnet. Det är hennes
ka, att hon genom fullkomlig avsaknad av vördnad och underkastelse,
i mer stegrar Hans Själv-upplevelse som den Gudomliga fullheten av
ghet och obekymrad uppsluppenhet.

ycka för Dharā, som blivit till *en* person med Yaśodā, och nu får tjäna
t försjunken i denna Yaśodā's Guds-kärleks hemlighet kan Han –

för honom själv som följande manuskriptet som finns i Dharā's

Han har under Sin långa flykt skickligt torkat av dem på väggarna. Inte står att upptäcka på Hans händer. ”När jag såg dig med käppen i handen bort full av rädsla. Du hade befallt mig att stanna vid surmjölkskrukan. Du arg för att jag inte stannade kvar där. Men varför hotar du mig? Mā, varför är du så obarmhärtig?”

Han är alltjämt full av rädsla och Hans lilla kropp bävar av ängslan. Hans händer darrar i hennes stora hand. O, vad förskräckt Han blev, när Han ifatt Honom och grep tag i Honom. – Ja, det var ju helt omöjligt för liten för att själv kunna slå sönder den tunga surmjölkskrukan med sin lilla hand. Han har väl själv i brådskan oaktsamt slagit sönder den. Någon måste väl ha varit stark nog att vända tunga morteln vänd upp och ned efter arbetet. Han är ju ännu för liten för att göra detta. Kanske har Han verkligen i Sin dumhet endast velat få Honom att bli rädd. Jag har väl i min överiver gjort Honom orätt. Men det får hon inte säga för Honom. Han är *hennes* Barn. Han måste lära sig att lyda. Han måste vara tukt. Hon måste bete sig så som om hon ansåg att allt ändå var Hans och Hans ogärningar.

Förställning och lögn, som uttryck för ren kärlek och kunskap och fullheten av behag, för Kṛṣṇa's skull; den ädlaste människas upprätt och sanningsenlighet, antingen som en dygdehandling för att uppnå egen salighet efter döden; eller för att glädja Gud som fullheten av majestät och förhåller sig till varandra som solen, en ynkelig liten oljelampa och mån

Fjärde delen

ie något att tänka på! ”Barnet har Sin Egen stolthet. Han kan verkligen kogs för att jag kallade Honom en liten apa. Alla mina pigor har jag fastän de ville stanna. – Men varför tillkalla dem? Ingen kan uppfostra som dess egen moder. I huset är dock mycket att göra. För Hans skull mångahanda sysslor. Släpper jag Honom fri, vem vet, då springer Han te verkligen till skogs! Det bästa är att jag binder fast Honom.”

Honom vid handen och medan hon skrider över gården ser hon den n liggande på längden på marken, smal på mitten, kraftig och bred i i kommer henne väl till pass. Att med ett mjukt starkt band binda fast an Han inte göra sig illa och inte heller springa bort!

nu, Din lille tjuv! Dina rullande ögon förtrollar alla som ser Dig. Men och Dina tårar tjänar ingenting till inför Din moder! Du hör inte på g ska binda fast Dig och gå in i huset och snabbt ta itu med mitt arbete. unden vid morteln, bevisa Din kraft och stjäla vad Dig lyster!”

Mig?” Modern verkar vara helt beslutsam. I ångest och vrede ser Han och med hög, tårfylld stämma ropar Han: ”Mā, Mā Rohiṇī! Mā, var är alarāma? Kom, kom fort!” Rohiṇī och Balarāma är dock inte i sitt hus norra del. De har gått bort och Hans rop kan inte nå deras öron. Rohiṇī n mer än sitt eget barn. Hon skulle säkert ha skyddat Honom från att

skälla på Kṛṣṇa endast blivit missnöjd med dem. Egentligen hade de alls velat beklaga sig. De hade ju sin hemliga glädje, då Han hade sn deras hus och utfört Sina pojkestreck. Hur ofta hade de inte iakttagit Ho från ett gömställe. De kunde ju aldrig se sig mätta på Hans behag. Sor dag, med händer och mun fulla av stulna, söta förlustelser, såg Sin sp blank pelare i huset, tog den för en kamrat och sa: ”Psst! Var tyst! hälften, men du får inte förråda mig.” – Skulle de någonsin kunna gl Hur sorgsna var de inte när de hörde att Han igår hade varit hos grann det ena eller andra sprattet! O, varför inte i mitt hus? Så tänkte de all beklagade de sig dock och kallade Honom ”tjuv” och ”usling”. Han är och allt är Hans och alla är de Hans. Detta är den tjänande kärlekens l kunskap, inte något reflekterande, inte detta ”att vara medveten Fullheten av det Gudomliga behaget håller dem i sitt bann. De är b allvetenhetens och allmaktens kunskap, som alltid är närvarande hos Annars skulle fullheten av behag vara undanträngd och överskyld. om Hans allmakt skulle då ha tvingat kvinnorna till värdig vördna evighet består deras ātmā, deras hjärta, deras kropp, deras sinnen och har, helt av vara, kunskap och lycka. Alltsedan evighet tillhör det de kunskapsrikt älska Honom i Hans egenskap av fullheten av behag. M varje tanke, med varje blick och varje gärning tjänar de Honom.

Där skriker Han nu i Sin förtvivlan. Efter Rohiṇī ropar Han. Där

.....

en så härlig förevändning att kunna ila hän till Honom. De vet väl att saknar pigor och kvinnliga hjälpredor. De kan inte utan orsak åter och Hans skull överge sina egna sysslor och skynda till Yaśodā's hus och ned sina besök. Men idag finns där en härlig förevändning; de har hört hur den ena efter den andra av kvinnorna i de omkringliggande husen till Honom. Var och en finner en ursäkt och ett rättfärdigande för sin om de andras exempel. Lika vidrig som förvandlingsvärldens masslika härlig är smittan av nyfikenhet, förevändning och självrätt-ör Kṛṣṇa's skull.

ler alltså modern Honom ordentligt i handen, i närheten av morteln. Hans tårar, Hans rädsla, Hans ovilja och Hans i vrede rullande ögon, sa blick, ömsom bönfällande modern, ömsom hjälpsökande, och den amheten i moderns anletsdrag väcker alla kvinnors medlidande. Och en upprättelsens tillfredsställelse i deras hjärtan, och fulla av ler den ena mot den andra: så har då tjuven slutligen blivit ertappad i ådande mot modern säger deras blickar: du har inte velat tro oss. Nu jälv överraskat Honom vid Hans ogärningar!

vet också: Yaśodā älskar Honom så oerhört. Det är kärleken som idag sträng. De inser det, hon kan inte annat – hon måste bestraffa Honom, gör henne och så mycket medlidande de alla än har med det snyftande

ga, som hade hållit det lilla Barnet i sina armar och givit Honom Hans talat om en stor Gudomlig kraft som alltid skulle vara nära Barnet. enna kraft som hindrar mig att binda Honom. Barnet vet alls ingenting och medan hon ser på det alltjämt gråtande och missmodiga Barnet blir re i sin föresats. Han är mitt *Barn!* Om jag låter Honom triumfera idag i aldrig lära sig att uppföra sig värdigt så som barn till konungen av sist kommer Han blott skada sig Själv. Hon beordrar med sin blick att ren ska hämtas, och ännu ivrigare tar hon itu med sitt verk.

lv är den enda och sanna bindningen, allas Vän. Hur kan en bindning om själv är allas bindning? För Hans skull är all bindning. Han Själv ten av behag har alltsedan evighet genom Sin Egen upplevelse- och ft förbundet alla i Vraja till en oändlig oupplöslig enhet med sig Själv. som fullheten av majestät har å andra sidan också sammanfogat alla Vaikuṅṭha till just en sådan enhet. I en deluppenbarelse av sig Själv har rap av Viṣṇu genom Sin blotta blick från fjärran oupplösligt förbundet a i Māyā's sköte med sig. Alla ātmā-s, som i Guds-förgätenhet irrar omkring i universa, är oskiljaktigt förbundna med Honom nātmā-n, den immanente Guden, som åtföljer dem alla. Och ändå, fullheten av skönhet och behag, är Barnet, och hon Hans moder. Hon binda Honom, om hon bara bemödar sig tillräckligt!

plever att alla snören inte räcker till. Även som fullheten av behag

bindande.

Kvinnorna har för länge sedan uppgivit hoppet, att Hans moder vara segerrik. Det är inte av fruktan de lyder Vraja's härskarinnas frambringar nya och åter nya snören; nej, de har blivit smittade av Y och är fyllda av spänning över hur historien nu ska sluta. Det är alla pojkarna tittar förstummat på med förundrade blickar. Det är deras till Kr̥ṣṇa är, även när Han gråter och är hjälplös, ändå alltid den som Kvinnorna ser allvarligt på den möda deras härskarinna gör sig, och sina hjärtan, ty med sina ögon dricker de Pojkens behag och uppfattningen med sina ögon. Öppet kan de dock inte skratta, ty för Kr̥ṣṇa måste de alltid respektera Hans moder, deras härskarinna.

Yaśodā är nästan vid sina krafter slut. Och ändå ger hennes iver Kr̥ṣṇa snyftar, ty modern har ännu inte givit upp viljan att beröva Kr̥ṣṇa lekfrihet. Hans pojkkamrater gråter av medlidande med Honom.

Sedan länge har blommorna fallit ur Yaśodā's hår, som är upplöslig grund av ansträngningen helt andtruten, hennes kropp badar i svett och hon känner sig nästan besegrad av sitt Barn. Men hon får inte ge efter större blir hennes iver, ja, det är som en Gudomlig entusiasm i henne ska kosta mig livet; jag måste göra allt vad jag kan för Honom och jag fast Honom!" De andra står där med gapande munnar. Hur ska detta slut

Med Sina ögon badande i tårar kastar Han en blick på Sin moder
han har fått svärga för sin besittning. I själva verket har han varit på

Femte delen

ngder för korta hade snörena varit. Hans ovillighet föranledde līlā-
ra oändligheten, obegränsningen av rum och tid, som Barnet alltid är,
ans villighet föranleder līlā-kraften att göra denna oändlighet, som
är, icke-uppenbar. Först då blev Han villig att låta sig bindas, då Hans
ansträngde sig till det yttersta, var vid slutet av sina krafter. Ja, endast
trängning framkallar Hans nåd.

et i livet och i strävandet hos alla dem, som gripna av den tjänande,
inkande kärleken, vill tjäna Hans Egna och Honom – *Ansträngning till
och Hans nåd. Utan* dessa båda är allt Guds-tjänande och därmed all
ch kärleksvilja *förgäves*. Det gäller inte bara för Hans Egna på den
i, de som evigt leker med Honom i riket av fullheten av behag,
h obetänksam uppsluppenhet, utan för *varje* nivå.

s lycka är det, att restlöst få förbruka sig för Kṛṣṇa's skull, att i
gande iver helt få förslösa sig för Kṛṣṇa's skull. Kṛṣṇa's lycka är att
kan i Hans Egnas tjänande, kunskaps-rika kärlek för Hans skull.

upplever Han det outtömliga djupet hos sig Själv som fullheten av
ghet och uppsluppenhet som allra starkast, då trots uppenbarelsen av
dligheten, som Han som Barn alltid är, under förtrollningen och under
iv Guds-kännedomen om sig Själv som fullheten av behag, denna

och djuren helt formade av kunskap, helt av lycka, just därför kan de t
Honom.

Allt vara är grundat i Honom. Därför kallas Han: ”Det vara, avhängigt någonting, som aldrig behöver något andra utanför Sitt Eget är det *Tu-lösa, det som är utan tvåfald* (advaya). Mänsklig diktan och aldrig gripa Honom, därför heter Han ”Adhokṣaja”. Hans vara, Ha aldrig formade av det material, ur vilket universa stammar; därför ”Avyakta”. Han kallas ”Martyaliṅga”, för att Han som fullheten tvåarmad, alltså har en människas kännetecken, utan att någonsin *vara* eller besitta en mänsklig, dödlig kropp. ”Han har gestalten av en männ betyder att människans gestalt liknar *Honom*, som skuggan liknar lju dock inte människans form. – Yaśodā har alltsedan evighet moderns till Honom, utan att *vara* Hans moder. Fastän hon stammar ur *Hon* ändå den kunskapsrika kärleken till Honom, fullheten av behag, som Hans moder. Denna kunskapsrika kärlek underordnar Han sig upplevande sig som fullheten av behag. Hon binder Honom, som o vore Barnet, som om den i Honom alltid förhandenvarande oändligh existerade, som om Han hade en insida och en utsida! Därvidlag mi hennes eviga Guds-känedom, ty Han är *på samma gång enheten a tänkande omöjliga motsatserna* – barn och oändlighet!

Han, från vilken allt stammar, Han, som alltid är oavhängig, f

någonsin bli delaktig av den nåd som Yaśodā erhåller. Den tjänande, kärleken till fullheten av allmakt *utesluter* upplevandet, tjänandet av Guden om Gud som fullheten av behag. Att det måste vara så följer faktum att Gud som fullheten av allmakt inte upplever sig Själv som behag. Det betyder ingen begränsning av Honom Själv. Ty Han är en av behag och fullheten av majestät. Ännu mycket mer än dessa är i Sitt rike *alltid* fullheten, oändligheten. Han är *alltid* gestalt. På jorden är var och en av Hans Egna varande-former i Hans Eget rike *samtidigt* dock utan att den ena blandar sig med den andra. Det må gå stick i strid mot människornas logiska lagar, men vem har sagt människan att *våra* lagar är de lagar som härskar i Guds rike? De lagar som vi i vår värld upplever som bindande och om vilka vi i gränslös förmätenhet säger absolut giltighet, är lagar som gäller för vårt universum. De är lagar för de *ātmā*-s som i Guds-frånvändhet, med hjälp av ett fiktivt jag, sin själ och kropp vill uppleva en tids- och rumsbetingad värld.

Endast den finaste och ädlaste människa förmår av egen kraft förnimma enskilda lagarna i Guds rike. Endast *den* *ātmā* som är berörd av Guds Egen kunskapskraft utvecklar denna kraft i form av den tjänande, kunskapsrika kärleken helt och hållet och sig i oändligt jubel till Hans glädje, och ana något av Guds hemlighet. Den som i fullheten av behag, ljuvlighet och uppsluppenhet, Yaśodā's Son, är förtäring för dem som menar sig vara människor, och som ännu inte har

vara, eller för dem som upplever sin ātmā's substantiella enhet med F
världsgrunden, Gud som världsutvecklingens orsak. Ātmā-n försvinne
enhet, liksom ett rådjur blir osynligt då det försvinner i skogen, uta
någonsin förlorar sin identitet med sig själv och utan att den lilla
någonsin kvalitativt eller kvantitativt skulle bli Gud Själv. Att F
ātmākunskap inte leder till Honom, Kṛṣṇa, är uppenbart, då inte ens
evigt tjänar Nārāyaṇa, Gud som fullheten av majestät, någonsin har
Kṛṣṇa, fullheten av behag, Yaśodā's Barn.

Och ändå, alla skulle kunna nå Honom! Då nämligen någon har
begäret att tjäna dem som tjänar Yaśodā, då förmår dennes ātmā, me
den från Gud genom den Guds-invigde skänkta nåden av tjänande,
kärlek till Gud som fullheten av behag, tryggt och säkert komma till Kṛ

Brist, det vill säga *för lite* kärlek, gör Honom dock ouppnåel
största bristen på kärlek är VILJAN ATT VETA, VILJAN ATT U
VILJA TRÄNGA sig FRAM TILL Guds NÄRHET. Detta är nämlig
trög själviskhet, utan avsaknad av den rätta viljan att låta sig
Uppenbarelsens vishet.

De bästa av Upanishaderna, Brahmā, vårt universums skapande
Uddhava, Kṛṣṇa's förtrolige vän; alla de som har förnummit något a
kärleken till Gud som fullheten av behag och storheten hos dem som ä
har bett om lyckan att få vara ett stoftkorn vid Hans Egna följeslä

ide, allt hennes önskande tjänar ingenting till. Alla offer är förgäves. Hon uppger medvetandet ”jag är Lakṣmī” och därför saknar hon begäret, Kṛṣṇa's mest älskade i Vraja. – I den av oss upplevbara skuggan av Vraja, mittemot Vṛndāvana, vid Yamunā's motsatta strand, ligger en liten by. På denna ort, i Hans Vraja-rike, har en gång Lakṣmī vistats ård askes, för att kunna uppleva något litet av Kṛṣṇa's storhet – som behag. Och ändå fick hon aldrig överskrida floden. Den kraft som Kṛṣṇa's eviga lek höll henne fjärran!

Förstå det verkliga Vraja's väsen krävs de Guds-Invigdas nåd. Ur deras mun strömmar ord, som består av vara, kunskap och lycka, och som Vraja. Dessa ord når genom örat på den som längtar efter den verkliga tjänna, in i hans hjärta, in i hans ātmā. Allt efter graden av villighet att lyssnas av dessa ord, som är kunskap och som har kraften att uppväcka kärleken om Gud, kan det bli känt vad Vraja är och vad storheten i Hans Kṛṣṇa's kärlek och deras tjänande består.

Öppnelse, Guds *nåd* består i att Han föranleder mötet med de Guds-Invigdas ord, Ord-formen av Hans gestalt, Hans rike, Hans līlā och de som tjänar. Genom dessa ord meddelas den tjänande, kunskapsrika kärleken. Dessa ord befriar från Guds-förgätenhet och gör honom i stånd att *vilja* förslösa sig i kärleksrik kärlek.

Kṛṣṇa's stora nåd, att Dāmodara-līlā-n i Bhāgavatam och i andra Ord-... blir meddelad. Det är den stora nåden att denna i världens evigt och

berör hjärtat, genom att de går in genom det öra som begär att få tjäna. emellertid själv vill berusa sig av līlā-n's ord, förmår endast förni skugga och istället för kunskap och insikt tränger missförstånd och fel i hjärtat. Den Guds-invigde är den källmynning, genom vilken den kunskapen strömmar. Örat och hjärtat hos dem som längtar efter att tjäna. De eviga Orden om Hans līlā är själva Guds-kunskap, begripliga genom kraften till tjänande.

Sjätte delen

fullbordat sitt vidunderliga verk. Men Kṛṣṇa har ingalunda upphört att
är låtit sig bindas. Han är helt det bestraffade Barnet. Modern betraktar
blick av triumf. Och denna blick är för Honom det skönaste. Han ville
blick av triumf. Det var ju egentligen inte alls *hennes* triumf, det var ju
Kṛṣṇa's skull, således Hans triumf.

frambrytandet av Hans oändlighet eller det faktum att det var *Hans*
med hennes utmattning, *Hans nåd*, som möjliggjorde att hon
get kunde binda Honom, hade stört hennes upplevelse av Kṛṣṇa som
behag.

hastigt på de förvånade kvinnornas häpna ansikten, vilka inte tror sina
är alltså slutligen kunnat binda Honom! Hon bryter upp för att ta itu
sysslorna. Hon ser på Kṛṣṇa's små vänner och säger till dem: "Se nu
om! Passa Honom väl! Skulle Han på något sätt göra sig fri, så måste
la på mig, förstått?" Och med skaran av kvinnor försvinner hon från
och lämnar kvar den alltjämt tyst gråtande Kṛṣṇa – fastbunden vid den
teln – med Hans vänner.

kort stund slutar Han gråta. Hans spjuveraktiga ansikte lyser upp. Kan
gda mortel inskränka Hans lek? Där är de skålmska vännerna, och med
er Han framåt, släpande den tunga morteln med all kraft bakom sig

Hans Egna. Madhukaṅṭha = ”honungsstrupen” och Snigdhaṅṭha: strupe” är två barder som gläder Nanda och alla Vraja’s invånare med sånger vid de stora festerna i Nanda’s rike. Två av Rudra’s tjänare ha högmod uppfört sig orätt gentemot Nārada, givaren av Gudomlig v hjärtan var helt tillägnade Gud, men då līlā-kraften så önskar sker till lycka sällsamma ting. Det var som under en främmande impuls de hader mot Nārada. Nārada välsignade dem. Han gav dem en välsignelse ovetande världen uppfattar som en förbannelse: de skulle bli oskiljaktiga genom Kṛṣṇa skulle de dock en gång åter bli försatta i sina tidigare tillstånd som träd skulle de aldrig glömma vilka de är. Dessa två tjänare till Rudra Madhukaṅṭha’s och Snigdhaṅṭha’s väsen, de båda som i gestalt av synliga i līlā-n i Gokula.

Kṛṣṇa’s līlā-kraft, som alltid syftar till att uppfylla önskningarna för Hans Guds-invigda, såsom Nārada, har för avsikt att fullborda bestraffningen för dessa båda tjänare till Rudra.

Pojkarna menar att Kṛṣṇa eftersträvar de båda jättelika träden i skugga. Skrattande har Han kommit fram dit. Han kryper mellan stammarna, men morteln är för stor och med ett lätt ryck stöter Han sig från en rot utväxande stammarna. – Ett fruktansvärt ljud som gånge universum. Det är ett ljud som försätter alla Vraja’s invånare i medvetenhet mer än en timme. Det måste så vara, ty annars hade de kunnat se vad

ar inte velat och kunnat befria sig från moderskärlekens band, ty dessa
ans Egen stolthet. Dock har Hans blotta beröring som av en tillfällighet
lä träden från alla band.

a hade med gapande munnar sett allt detta. Av orden i lovsången hade
tt någonting.

iden hade alla de andra hämtat sig från den förskräckelse som lekens
amkallat i dem – för att hålla dem på avstånd – och som försatt dem i
om under en timmes tid inte lät dem få veta någonting om sig själva.

mer de alla springande. Nanda, fadern, Rohiṇī med Balarāma och alla
innor, barnen och de övriga invånarna. Nanda ser Barnet. Det är
ser sig omkring, befriar Barnet, sätter det i sitt knä och smeker det.

dā? Har Han inte just precis sett henne bland mängden av snabbt
e människor?

pplever Sitt Eget behag genom Sin faders kärlek till Honom. Fadern
m och frågar: ”Det är ju förskräckligt! Vem har väl då bundit fast dig
vet alltför väl att det är modern som har gjort detta, men han vet också
t deltagande glädjer Kṛṣṇa. Kṛṣṇa ser sig omkring och i faderns öra
’Mā har bundit Mig.’”

vet hur mycket modern har drabbats, vet hur väl hon menade med detta
ästan hade fått en olycklig utgång. Alla kände de båda träden, de var
å intet vis murkna. Någonting olycksdigert har varit i görningen, men

44
45

kommer Rohiṇī och andra kvinnor och berättar att modern av sorg hade
dagen och av skam inte talat ett ord med någon, utan tigande utfört sitt

Nanda frågar Barnet Han håller i sina armar: ”Vill Du inte gå till
Kṛṣṇa: ”Nej, jag vill inte. Jag vill stanna hos dig dag och natt!” Då frågar
hustrurna till Nanda’s bröder, Honom: ”Ur vems bröst vill Du då dricka
”Jag vill dricka varm mjölk med kandisocker i!” Då frågar alla Honom
vill Du då leka och ha roligt?” Kṛṣṇa: ”Med Pa och Balarāma.”
Honom: ”Varför vill Du inte vara hos Rohiṇī?” Kṛṣṇa: ”Hon lämnade
och gick sin väg.” Och Han fäller ett par tårar i vrede. Då säger Rohiṇī
Du så hård mot oss? Modern lider utan Dig!” Kṛṣṇa ser dock med tårar
Sin fader och ger inte något svar.

Med gester manar Rohiṇī Balarāma att gå till Kṛṣṇa och locka
sig. Kṛṣṇa avvisar dock Balarāma’s ingripande och klamrar sig med båda
armar fast vid Nanda’s hals, gråter och ser bedjande på Sin fader. Gud
fadern helt under sitt bann.

Fadern vet dock hur mycket Kṛṣṇa älskar Sin moder. För att locka
kärlek som döljer sig bakom Hans avvisande visar Han Barnet sin
hand: ”Ska jag bestraffa modern?” Det kunde Kṛṣṇa inte bära. Han håller
fast Sin faders hand.

Då säger Nanda: ”Kṛṣṇa, när det ligger till så med Din moder –
och grämer sig – vad ska Du då göra till slut?”

Nanda: Han inte längre håller sin tillkallade. Den stora kärleken

ningen genom Hans behag är starkare än sorgen och grämseln. Hon sitt bröst och djupt lycksalig tar Han igen det som hade förvägrats i tidiga morgonen. Hon upplever Hans behag och Han upplever Sitt mes tjänande, kunskapsrika kärlek. – Därmed har redan dagens nästan försvunnit ur hennes hjärta.

ätter hon sig med Kṛṣṇa och Balarāma för att äta, med Rohiṇī och de rna runtomkring sig.

ade emellertid stora bekymmer, och med honom alla de äldre. Många hade inträffat på denna ort. Är det för att staden Mathurā och den onde ũsa med sina demoniska vänner ligger så nära? Mathurā ligger å andra sidan floden men det är ändå ett obehagligt grannskap. Man ta ...

· före Kṛṣṇa's ankomst hade de ju bott i Nandagrāma, vid foten av īsvara. Det vore kanske mer tillrådligt att ge sig iväg härifrån till stanna där en tid och sedan därifrån bege sig till Nandagrāma.

ls de har hållit ett möte och rådgjort med varandra, och alla till slut ryter upp, måste alla åtgärder vidtas så att Kṛṣṇa aldrig, ens för ett ka lämnas ensam. Nanda anvisar Yaśodā att överallt bära med sig klädnad och inte lämna Honom ensam ett ögonblick. Nanda vet: Han a i bättre händer och bli bättre beskyddad av någon annan än henne. dan tidigare själv haft detta i tankarna, men Nanda och alla andra,

te minst ha tänkt på det i så mycket tidigare. Han var verkligen inte

Avslutning

Eviga är Guds namn, Hans rike och Hans lek. När Han, Hans rike och Hans lek lyser upp i världen av tid och rum, då uppenbarar Han sig, Hans rike och Hans lek som en tids- och rumsföljd. Det innebär *inte* ett genombrytande av lagarna i denna tids- och rumsvärld, utan undret består i att Han och Hans lek *skenbart* följa lagarna i vår värld, *utan* att *verkligen* vara underkastade dessa.

Denna lek har sin egen tjusning för dem som är Hans Egna och Hans Själv. Den har sin egen innebörd för Honom och Hans Egna. Det är denna lek som lyser upp i tid och rum.

I den lek som inte lyser upp i tid och rum, det vill säga i Goloka, är den evige Ynglingen. Där uppenbarar inte Kṛṣṇa Sin Barn-gestalt. Där är Barnet i Honom, trots att Han *är* Ynglingen.

I den synliga līlā-n uppenbarar Han dock Barnets gestalt och han vill binda Honom. Fullheten av skönhet, ljuvlighet och uppsluppenhet, som han vill stegras i den synliga līlā-n och därmed stegras intensiteten i denna lek i den kunskapsrika kärleken.

Namnet "Dāmodara", som blir bekant under den uppenbarade līlā-n, förkunnar Yaśodā's storhet, gör henne själv och Kṛṣṇa ryktbara, på grund av denna līlā. Kṛṣṇa blir helt underkastad den tjänande, kunskapsrika, sig helt förtroende uppoffrande kärleken.

h uppsluppenhet, till ögonens, hjärtats och sinnenas hemlighetsfullt och rövare leder emellertid endast *en* form av denna tjänande, kärlek – den bhakti, om vilken det i Bhāgavatam X.9,21 heter: I Yaśodā, den tjänande, kunskaps-skänkande kärlek, som vill tjäna den enda vägen till bhakti till Kṛṣṇa Själv, ja, den är bhakti-n till Kṛṣṇa. Kunskapsrik Guds-kärlek är början, mitten och slutet; den är sitt eget, upprätthållande och mål. Den känner inte något ”varför”, på samma sätt som Själv inte känner något ”varför”.

En bhaktas liv är ändamålsförslavat. Den Guds-invigde emellertid vet inte om eller för vilket syfte han tjänande och kunskapsrikt älskar Gud, Hans Egna och de som är Guds-invigda. Emedan bhakta-s har denna bhakti, som inte är grundad i kunskap eller i hennes ātmā, utan som flyter ur Gud och strömmar tillbaka in i Gud, till Hans Egna och de som är Guds-invigda *Honom* så kära, kärare och älskade som Hans Eget Jag. Därför är för *Honom* bhakti-n till Hans Egna kärare och älskade än bhakti-n till *Honom* Själv.

Kunskapsrik kärlek till Yaśodā är den kraft som skänker kunskap och lycka. Kunskap är den av vara, kunskap och lycka bestående eviga, oändliga lycka, skönhet, ljuvlighet och uppsluppenhet. Att tjäna, hysa kärlek och att känna behag följer efter graden av tjänande kärlek, och tjänande kärlek följer efter graden av kunskap. Fullheten av behag är den innersta kärleken till Gud. Själv är den enda kärleken till Gud. Själv är den enda kärleken till Gud.

Nārāyaṇa.

är emellertid fullheten av behag, den eviga leken, som stegras i
iskapsrik kärlek från evighet till evighet, utan att någonsin uttömmas.

unskapsrik kärlek bönfaller vi den store Guds-invigde, vår guru och
nk oss den tjänande, kunskapsrika kärlekens nådegåva, ty endast den
genom vilken vi kan lyssna till denna Dāmodara-līlā, förstå den och
med varandra på rätt sätt. Du är en av Hans Egna, av nåd mot oss
i denna förvandlingsvärld, utan att tillhöra den. Vi ber om kraften att
kunskapsrikt få tjäna Dig, ty tjänande, kunskapsrik kärlek till Dig är
skapsrik kärlek till Yaśodā's tjänarinnor, till Yaśodā, till Kṛṣṇa Själv.
raften att på rätt sätt, genom kärleksfullt, kunskapsrikt tjänande fira
nodara.

g i vördnad inför guru-n. Jag böjer mig i vördnad inför Yaśodā. Jag
vördnad inför Dāmodara. Jag böjer mig i vördnad inför den tjänande,
i kärleken.